

Opinia Komitetu Regionów „Nowe wytyczne dotyczące pomocy państwa w dziedzinie energii”

(2014/C 174/05)

Sprawozdawca	Gusty Graas (LU/ALDE), radny gminy Bettembourg
Dokument źródłowy	Opinia z inicjatywy własnej

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Uwagi ogólne w kontekście europejskich ram energetycznych

1. Przypomina, że według prognoz Międzynarodowej Agencji Energii, zużycie energii na całym świecie wzrośnie do 2035 r. o jedną trzecią, przede wszystkim z uwagi na zwiększony popyt ze strony nowo uprzemysłowionych krajów.
2. Podkreśla, że na rynku energii zachodzą istotne zmiany, tzn. na rynek wchodzi nowi producenci gazu ziemnego, a w wielu państwach członkowskich dynamicznie rozwija się produkcja energii ze źródeł odnawialnych. Powoduje to konieczność zmiany wytycznych dotyczących przyznawania pomocy państwa, tak by od 2014 r. państwa członkowskie Unii Europejskiej dysponowały szczegółowymi zasadami dotyczącymi polityki dotacji w dziedzinie energii. Jasność ta jest niezbędna do tego, by inwestorzy mogli realizować swoje projekty.
3. Zwraca uwagę, że w Unii Europejskiej cele zaproponowane przez Komisję w europejskich ramach polityki w dziedzinie klimatu i energii do 2030 r. muszą zostać pogodzone z różnymi zasobami i nierzadko rozbieżnymi interesami poszczególnych państw członkowskich.
4. Przypomina, że konkurencja oraz wolny rynek w dziedzinie energii nie są celami samymi w sobie, lecz środkami podporządkowanymi nadrzędnym celom Unii Europejskiej określonym w art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej.
5. Sugeruje, by w świetle opinii rzecznika generalnego z 28 stycznia 2014 r. w sprawie C-573/12 *Ålands Vindkraft* Komisja Europejska odłożyła przedstawienie nowych wytycznych do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości. Rzecznik generalny proponuje bowiem Trybunałowi, by stwierdzić nieważność art. 3 ust. 3 dyrektywy 2009/28, który w ramach krajowego systemu produkcji energii ze źródeł odnawialnych pozwala zastrzec przyznawanie certyfikatów energetycznych producentom „zielonej” energii mającym siedzibę w danym państwie członkowskim. Unieważnienie tego przepisu podważyłoby fundamenty architektury systemów pomocy na rzecz rozwoju energii ze źródeł odnawialnych w wielu państwach członkowskich; prawdopodobnie spowodowałoby też dezaktualizację wytycznych, gdyby zostały one przedstawione przed orzeczeniem Trybunału, a tym samym brak pewności prawa.
6. Potwierdza cele UE w dziedzinie klimatu i energii zapisane m.in. w dyrektywie w sprawie energii ze źródeł odnawialnych 2009/28/WE. Państwa członkowskie oraz samorządy lokalne i regionalne opracowały zasady, przepisy i środki służące realizacji tych założeń polityki klimatyczno-energetycznej do 2020 r. Nowe wytyczne w sprawie pomocy państwa w dziedzinie środowiska i energii nie mogą być sprzeczne z wyznaczonymi celami ani z uregulowaniami i środkami mającymi prowadzić do ich realizacji.
7. Podkreśla w tym kontekście potrzebę uzyskania równowagi między zróżnicowaniem źródeł energii a wsparciem na rzecz energii ze źródeł odnawialnych z jednej strony oraz wspólnymi przepisami UE mającymi zapobiegać zaburzeniom rynku z drugiej strony. Dlatego też wyraża zaniepokojenie, że propozycje Komisji Europejskiej przedstawione w dokumencie konsultacyjnym mogłyby nadmiernie ograniczać możliwości takiego zróżnicowania, zwłaszcza gdy chodzi o możliwość wspierania zrównoważonej produkcji energii ze źródeł odnawialnych.

Uwagi dotyczące kierunku obecnej polityki europejskiej w dziedzinie energii

8. Przyjmuje do wiadomości przedłożony w grudniu 2013 r. dokument konsultacyjny w sprawie projektu nowych wytycznych dotyczących pomocy państwa w dziedzinie ochrony środowiska i energii na lata 2014–2020. Wyraża ubolewanie, że wspomniany dokument przedstawiono wyłącznie w jednym języku urzędowym UE oraz że termin przewidziany na odpowiedzi w ramach konsultacji został w praktyce skrócony do sześciu zamiast zwyczajowych ośmiu tygodni. Obawia się, że w takich okolicznościach ucierpi reprezentatywność nadsyłanych odpowiedzi.

9. Ubolewa nad tym, że w przedstawionym przez Komisję dokumencie konsultacyjnym nie znalazło się żadne odniesienie do Europejskiej karty praw odbiorców energii.
10. Podkreśla, że należy przyjąć zintegrowane podejście do polityki energetycznej i środowiskowej na szczeblu Unii Europejskiej.
11. Jest zdania, że zmiana klimatu i polityka energetyczna nie mogą być postrzegane ani traktowane oddzielnie.
12. Podkreśla, że system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (EU ETS) został ustanowiony na mocy dyrektywy 2003/87/WE z 13 października 2003 r. w celu „wspierania zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób”. Etap 3 (2013–2020) powinien polegać na wzmocnieniu tego systemu, by do 2020 r. ograniczyć o 20 % emisje gazów cieplarnianych (w odniesieniu do 1990 r.). Komitet stwierdza jednak, że nadmierne przydziały uprawnień do emisji w pewnym stopniu pozbawiają ten system skuteczności.
13. Pragnie, by wytyczne dotyczące pomocy państwa w dziedzinie energii uwzględniały również cele wyznaczone na 2030 r., a także cel, zgodnie z którym do 2050 r. większość wykorzystywanej energii miałaby pochodzić ze źródeł odnawialnych.
14. Jest przekonany, że przeciwdziałanie zmianie klimatu, zwiększenie efektywności energetycznej, pobudzenie produkcji energii ze źródeł odnawialnych i zmniejszenie śladu środowiskowego same w sobie stanowią cele będące przedmiotem wspólnego zainteresowania.
15. Jest zdania, że rozwój produkcji energii ze źródeł odnawialnych daje realne szanse pobudzania zielonego wzrostu i tworzenia nowych, stabilnych miejsc pracy.
16. Wyraża zadowolenie z faktu, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne w coraz większym stopniu uwzględniają energię, klimat i cele środowiskowe.
17. Przypomina, że Komisja Europejska dąży do tego, by 20 % europejskich funduszy przeznaczanych na rozwój regionalny w regionach rozwiniętych i 6 % tych funduszy w regionach mniej rozwiniętych inwestowanych było w efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii.
18. Popiera starania podejmowane przez UE na arenie międzynarodowej, by utrzymać pozycję lidera w przeciwdziałaniu zmianie klimatu.

Uwagi dotyczące zasadności pomocy państwa w ramach polityki energetycznej

19. Popiera zasadę, zgodnie z którą pomoc państwa jest uzasadniona, jeśli rynek nie jest w stanie sam z siebie doprowadzić do istotnej poprawy poziomu ochrony środowiska. Podziela opinię Komisji, że pomoc państwa może być właściwym instrumentem realizacji ambitnych celów dotyczących ograniczenia emisji CO₂.
20. Mając świadomość, że wysoki koszt produkcji niektórych rodzajów energii odnawialnej nie pozwala przedsiębiorstwom na stosowanie konkurencyjnych cen na rynku, uważa, że w takim przypadku pomoc państwa jest uzasadniona, jeśli przewiduje się, że stosowana technologia i związany z nią rynek mają szansę osiągnąć dojrzałość. Jednakże pomoc powinna zostać skoordynowana na poziomie Unii Europejskiej oraz pomiędzy państwami członkowskimi i odzwierciedlać specyfikę różnych regionów.
21. Popiera co do zasady wysiłki Komisji, by przy przyznawaniu pomocy wprowadzać w większym stopniu mechanizmy rynkowe, i apeluje w tym kontekście o uwzględnienie lokalnych i regionalnych agencji ds. energii.
22. Jest zdania, że należy postrzegać pomoc państwa w dziedzinie energii jako mającą skutki ekonomiczne i społeczne również na szczeblu regionalnym i lokalnym. Należy w największym możliwym stopniu uwzględniać (internalizować) w kosztach rzeczywistych efekty zewnętrzne, zarówno pozytywne, jak i negatywne, a także krótko-, średnio- czy też długoterminowe, w celu maksymalnego ograniczenia zakłóceń konkurencji.
23. Przypomina, że aby zapewnić najwyższy potencjał innowacyjny, Unia Europejska powinna ułatwić stworzenie systemu, w którym na rynku energii konkurują ze sobą różne technologie.
24. Uważa, że pomoc państwa powinna być przyznawana w sposób przejrzysty, tak aby państwa członkowskie, Komisja, podmioty gospodarcze, samorządy i obywatele mieli dostęp do niezbędnych informacji.

Konkretne propozycje dotyczące ogólnego ukierunkowania europejskiej polityki w dziedzinie energii

25. Odnotowuje, że dotacje dla paliw kopalnych należy jak najszybciej znieść, gdyż prowadzą do zakłócenia konkurencji i powodują znaczne koszty środowiskowe.

26. Świadomy tego, że wydobycie gazu i oleju łupkowego metodą szczelinowania hydraulicznego jest techniką kontrowersyjną, ale że w bieżącym roku niektóre kraje przystąpią do ich pierwszego komercyjnego wykorzystania, uważa, że na tym etapie nie można uniknąć dyskusji na temat pomocy państwa w tej dziedzinie.

27. Jest zdania, że wytyczne dotyczące pomocy państwa w dziedzinie energii nie powinny zawierać konkretnych przepisów dopuszczających pomoc dla energetyki jądrowej. Jednocześnie zasady rynkowe powinny stosować się także do tej technologii.

28. Pragnie podkreślić, że należy zwrócić szczególną uwagę na wszelkie źródła energii odnawialnej wykorzystywane przez władze lokalne i regionalne, zwłaszcza takie jak energia wiatrowa, słoneczna, geotermiczna i hydroelektryczna, biomasa, gaz wysypiskowy, gaz powstały w procesach oczyszczania ścieków i biogaz. Produkcja biopaliw może otrzymywać wsparcie w ramach wspomnianego systemu pomocy, o ile biopaliwa te spełniają kryteria zrównoważenia środowiskowego przewidziane w przepisach wspólnotowych.

29. Podkreśla, że energia elektryczna wytwarzana w elektrowniach szczytowo-pompowych może służyć magazynowaniu energii i bilansowaniu sieci przesyłowej, w którym to przypadku może korzystać z pomocy, jeśli zapewni się przestrzeganie odpowiednich kryteriów zgodności z zasadami zrównoważonego rozwoju.

30. Zastanawia się, czy wyraźne odniesienie do technologii CCS (wychwytywania i składowania dwutlenku węgla) jest zgodne z zasadą neutralności technologicznej, jakiej Komisja przestrzega w innych przypadkach.

31. Jest zdania, że UE powinna ustanowić wspólne ramy prawne na rzecz bardziej racjonalnego wykorzystania energii oraz wspierania energii ze źródeł odnawialnych.

32. Domaga się większej efektywności energetycznej na szczeblu UE, większego udziału energii ze źródeł odnawialnych, lepszego doboru źródeł energii oraz takich ram regulacyjnych, które pozwoliłyby zapewnić podmiotom sprawiedliwsze warunki.

33. Zwraca uwagę na trudności z uzgadnianiem ram prawa konkurencji na poziomie UE, które należy do wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej, z zapisanymi w szczególności w art. 194 TFUE podstawowymi zasadami unijnej polityki energetycznej, przewidującymi dzielone kompetencje UE i państw członkowskich, a jednocześnie przestrzeganie zasady pomocniczości i uznanie istotnej roli władz lokalnych i regionalnych, w tym szczególnie lokalnych i regionalnych agencji ds. energii.

34. Zdaje sobie sprawę z utrzymującego się ryzyka wystąpienia przerw w dostawie energii elektrycznej. KR nie może w związku z tym ignorować faktu, że aby zapewnić ciągłość dostaw energii elektrycznej, pewna pomoc publiczna musi być dopuszczalna przede wszystkim przy wdrażaniu inteligentnych sieci energetycznych sprzyjających elastyczności zdecentralizowanej produkcji i konsumpcji energii, następnie przy wdrażaniu efektywnych metod magazynowania energii, i wreszcie w związku z budową elastycznych, przyjaznych dla środowiska i klimatu elektrowni służących bilansowaniu sieci. Elektrownie te, które można nazwać „rezerwowymi” i w przypadku których niezbędne mogą być dotacje w formie dopłat wyrównawczych ze strony państwa, nie powinny mimo wszystko konkurować z energią odnawialną i powinny wykorzystywać najbardziej nowoczesne technologie, by zredukować do minimum wytwarzanie CO₂. Natomiast zdaniem Komitetu nie należy już przyznawać pomocy państwa na budowę elektrowni węglowych. KR zaleca, by przed rozważeniem wykorzystania mocy rezerwowych usilniej zachęcać konsumentów do korzystania energii z elektrycznej poza godzinami szczytu. Komisja uważa, że istnieje tu 10-procentowe pole manewru.

35. Dzięki zastosowaniu inteligentnych liczników oraz podłączeniu urządzeń końcowych do internetu można uzyskać jeszcze lepszą synchronizację podaży i popytu energii elektrycznej na rynku. Związane z tym zmniejszenie kosztów magazynowania po stronie podaży może przyczynić się do obniżenia cen energii elektrycznej dla konsumentów.

Konkretne propozycje dotyczące sposobów udzielania wsparcia w dziedzinie energii

36. Stwierdza, że podatki ekologiczne zasadniczo mogą być odpowiednim instrumentem redukcji emisji CO₂. Dostrzega jednak, że mogą one w pewnych okolicznościach zakłócić konkurencyjność przedsiębiorstw i że w związku z tym zwolnienie z tego podatku mogłoby wzmocnić pozycję przedsiębiorstw. Należy jednak unikać odstępstw, które mogą prowadzić do zakłóceń konkurencji między państwami lub regionami, zwłaszcza gdy istnieje ryzyko zwiększenia obciążeń nakładanych na określone grupy konsumentów lub całe społeczeństwo. Zamiast tych podatków czy zwolnień z podatków niezbędne są zatem przepisy lub limity obowiązujące wszystkich uczestników rynku, które umożliwiłyby zarazem większe uwrażliwienie na kwestie ekologiczne oraz długoterminowe zmniejszenie negatywnych skutków śladu ekologicznego.

37. Uznaje, że wprowadzenie podatków środowiskowych od określonych produktów jest celowe zwłaszcza w przypadku, gdy rynek oferuje produkty alternatywne, które powodują mniej skutków negatywnych dla środowiska, tak by konsument miał pewien wybór.

38. Domaga się, by przy przyznawaniu pomocy państwa członkowskie mogły w większym stopniu uwzględniać specyfikę swoich regionów, zwłaszcza cechy dotyczące klimatu, demografii i kultury, szczególnie w wypadku obszarów najmniej rozwiniętych, by nie hamować ich rozwoju energetycznego. Należy zagwarantować ochronę praw nabytych w odniesieniu do już zrealizowanych projektów. Trzeba też mieć na uwadze specjalne warunki, jakich potrzebują spółdzielnie energetyczne zakładane przez obywateli oraz mali prywatni inwestorzy, jeśli chodzi o przetargi i sprzedaż bezpośrednią. Państwa członkowskie muszą zachować w tym względzie odpowiednie pole manewru.

39. Z tego względu jest zaniepokojony, że propozycje Komisji dotyczące systemu stałych taryf gwarantowanych dla energii ze źródeł odnawialnych, który jest stosowany w wielu państwach członkowskich w celu wspierania energii ze źródeł odnawialnych i realizacji celów dotyczących klimatu, ograniczają zastosowanie tego systemu wyłącznie do bardzo małych instalacji czy niewielkich ilości energii i że przyjęto przy tym bardzo sztywną definicję dojrzałych rynkowo technologii opartą na udziale danej technologii w rynku ogólnounijnym. Definicja ta nie jest odpowiednia w kontekście różnych sytuacji występujących w państwach członkowskich i ich regionach i zagraża rozwojowi odpowiedniego potencjału produkcji zrównoważonej energii.

Konkretne propozycje dotyczące przyszłego kierunku polityki odnośnie do zasadności pomocy państwa w dziedzinie energii

— Mechanizmy rynkowe

40. Zauważa, że aby stworzyć prawidłowo funkcjonujący rynek, konieczne jest zapewnienie dużej liczby dostawców energii. Ponadto fakt, że będzie można oprzeć się na kilku dostawcach, nie tylko zagwarantuje ciągłość produkcji i zużycia energii, lecz także dzięki konkurencji ułatwi wprowadzanie nowych technologii.

41. Popiera podejście Komisji, według którego, przed rozważeniem mechanizmu pomocy państwa, rządy powinny zanalizować przyczyny niewystarczalności mocy wytwórczych i w razie potrzeby wyeliminować zakłócenia, które powodują, że rynek nie jest w stanie stworzyć zachęty do inwestowania w moce wytwórcze.

42. Sygnalizuje, że niezależnie od wybranej metody, zasada neutralności technologicznej nie może w żadnym wypadku zagrozić realizacji celów w dziedzinie ochrony środowiska i energii.

— Inicjatywy regionalne i lokalne

43. Jest zdania, że gminy i regiony powinny dysponować pewną swobodą, jeśli chodzi o możliwość finansowego wspierania tych projektów, których komercjalizacja nie jest w krótkiej perspektywie oczywista, ale które oferują interesującą technologię, zdolną doprowadzić w przyszłości do efektywniejszego wykorzystania energii, a także do wyższego poziomu ochrony środowiska.

44. Sądzi, że spółdzielnie zakładane przez obywateli na szczeblu lokalnym i regionalnym w celu większego promowania energii odnawialnej wymagają szczególnej uwagi, po pierwsze dlatego, że oferują dodatkowe dostawy energii, a po drugie dlatego, że dzięki swemu istotnemu przesłaniu edukacyjnemu zwiększają świadomość racjonalnego wykorzystania energii. Ten skutek zachęcający należy więc uznać za pozytywny efekt zewnętrzny, który powinien zostać uwzględniony przez rynek. Nowe wytyczne dotyczące pomocy państwa muszą zatem przewidywać możliwości rozwoju zakładów energetycznych zorganizowanych w formie spółdzielni.

45. Proponuje, by uszanować społeczno-gospodarczą specyfikę małych sieci, dla których metoda publikowania przez państwa członkowskie zaproszenia do składania ofert nie jest odpowiednia, gdyż nie zapewnia uczestnikom równych warunków dostępu.

46. Z zadowoleniem przyjmuje proponowane rozszerzenie wyłączeń (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych – GBER) w odniesieniu do udzielania wsparcia dla inicjatyw dotyczących ciepłowni miejskich i poprawy efektywności energetycznej budynków.

47. Domaga się także stworzenia specjalnych warunków przyznawania pomocy na szkolenie personelu, który zapewnia władzom lokalnym i regionalnym wsparcie techniczne i doradztwo.

48. Wspiera zaangażowanie obywateli nie tylko w debatę na temat ochrony środowiska i energii, ale także w konkretne inicjatywy dotyczące produkcji, zwłaszcza za pośrednictwem spółdzielni.

49. Wyraża zastrzeżenia wobec zamiaru Komisji, by zastąpić taryfę gwarantowaną na energię elektryczną ze źródeł odnawialnych premią gwarantowaną, gdyż ta pierwsza zapewnia producentom zielonej energii elektrycznej stałą cenę za 1 kWh. Należy uszanować uzasadnione oczekiwania inwestorów co do rentowności istniejących inwestycji, by zapewnić ich długoterminowe zaangażowanie. Apeluje w związku z tym, by możliwe było utrzymanie modelu taryf gwarantowanych, który sprawdził się w 19 państwach członkowskich.

50. Postuluje, by pułap kwalifikowania się do pomocy dla instalacji wytwarzających energię alternatywną, które po raz pierwszy rozpoczynają działalność handlową, oraz dla małych instalacji ustalić na 5 MW, a dla elektrowni wiatrowych na 15 MW.

51. Ostrzega, że złożony proces administracyjny mający na celu ocenę zasadności pomocy państwa może oznaczać dodatkowe koszty, zwłaszcza dla inicjatyw na małą skalę.

52. Z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by także w przyszłości wspierać wykorzystanie biomasy, tym bardziej że tego rodzaju instalacje są stosowane przez wiele jednostek władzy lokalnej i regionalnej oraz że każdy nowy uzyskany w ten sposób megawat oznacza nowe stanowiska pracy. Ponadto zaleca rozważenie wsparcia prawnego i finansowego dla inicjatyw przedsiębiorstw publicznych i prywatnych na rzecz zrównoważonej eksploatacji lasów w celu uzyskania wysokiej jakości biomasy.

— Infrastruktura

53. Zgadza się z opinią CEDEC-u (Europejska Federacja Lokalnych Przedsiębiorstw Energetycznych), że należy ułatwiać inwestycje w inteligentne technologie dystrybucji na poziomie sieci elektroenergetycznych, gdyż te ostatnie sprzyjają efektywnemu wykorzystaniu energii przez konsumenta końcowego. Inwestycje w infrastrukturę energetyczną zapewniają jednocześnie bezpieczeństwo dostaw.

54. Uważa, że państwa członkowskie, gminy i regiony powinny wprowadzić lub ulepszyć system ułatwiający inwestowanie w poprawę efektywności energetycznej, np. poprzez udzielanie dotacji na izolację ścian zewnętrznych budynku mieszkalnego, izolację termiczną ściany stykającej się z bezpośrednio z gruntem lub nieogrzewaną strefą mieszkalną, izolację termiczną dachu skośnego lub płaskiego budynku mieszkalnego, izolację termiczną górnej płyty kamiennej stykającej się z nieogrzewanym strychem budynku mieszkalnego, wymianę okien i drzwi budynku mieszkalnego, zainstalowanie termicznych i fotowoltaicznych kolektorów słonecznych, instalację systemu centralnego ogrzewania z wykorzystaniem trocin drzewnych (pelet) bądź polan drewna, zainstalowanie kontrolowanej wentylacji z odzyskiem ciepła, geotermicznych systemów energetycznych oraz pompy ciepłej.

55. Przypomina, że produkcja ciepła i energii elektrycznej w technologii kogeneracji jest najbardziej efektywnym sposobem jednoczesnego wytwarzania energii elektrycznej i ciepła. W związku z tym KR zwraca się z apelem do gmin o budowę instalacji kogeneracyjnych. Samorządy lokalne inwestujące w instalacje kogeneracyjne o wysokiej wydajności powinny móc otrzymywać pomoc.

56. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję, by od tej pory wytyczne zalecały wykorzystywanie dotacji publicznych na transgraniczną infrastrukturę energetyczną lub na projekty, które przyczyniają się do spójności regionalnej.

— Badania i rozwój

57. Jest zdania, że należy również przyznawać pomoc na prowadzone przez władze lokalne i regionalne badania środowiskowe w następujących dziedzinach: poprawa norm wspólnotowych lub wyższy poziom ochrony środowiska w przypadku braku tego rodzaju norm. Domaga się, by w niektórych przypadkach możliwe było przyznanie pomocy na badania niezwiązane bezpośrednio z inwestycjami, na przykład dotyczące wsparcia budownictwa ekologicznego lub ekoprojektów, w ramach pomocy *de minimis*. Jednocześnie Komisja Europejska powinna ustanowić specjalne programy na rzecz badań w dziedzinie nauk stosowanych i rozwoju technologicznego, w których uczestniczyć będą jednocześnie przedsiębiorstwa sektora energetycznego, wyższe uczelnie i ośrodki badawcze.

58. Podkreśla istotną rolę, jaką powinny odgrywać uczelnie i instytuty badawcze, ośrodki technologiczne i agencje ds. energii, jeśli chodzi o stosowanie nowych technologii w dziedzinie energii. W związku z tym należy udostępnić odpowiednie środki na osiągnięcie tych celów.

59. Wysoki udział nakładów na badania i rozwój w przypadku jeszcze stosunkowo nowych źródeł odnawialnych oraz technologii efektywnych energetycznie, jak też brak internalizacji zewnętrznych kosztów produkcji energii użytkowej z paliw kopalnych w związku z obecnym poziomem cen uprawnień do emisji sprawiają, że niezbędny staje się proces repartycji na rzecz wsparcia inwestycji w te technologie.

Konkretne propozycje dotyczące procedury przyznawania pomocy państwa w dziedzinie energii

60. Domaga się, by beneficjenci lokalni i regionalni uczestniczyli w opracowaniu systemu pomocy.
61. Opowiada się za uproszczeniem procedury administracyjnej na poziomie przyznawania dotacji państwowych.
62. Zaleca, by zapewnić przejrzystość wszystkich decyzji, które należy podjąć w kwestii pomocy państwa w dziedzinie energii. Zaleca także, by ocenić wielorakie korzyści, które można uzyskać dzięki stosowaniu środków opracowanych z myślą o pomocy państwa. Należy ponadto zweryfikować, czy finansowane w różnych ramach działania nie nakładają się.

Bruksela, 2 kwietnia 2014 r.

*Przewodniczący
Komitetu Regionów*

Ramón Luis VALCARCEL SISO
